ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 11 KATOWICE, DNIA 20 KWIETNIA 1946

Poz. TREŚĆ: Str.

DZIAŁ URZĘDOWY

152.
USTAWA
z dnia 3 stycznia 1946 r.
o zmianie ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych.
(Przedruk z Dz. U R. P. Nr 3, poz. 19, z dnia 5. lutego 1945 r.)

Art. 1. W ustawie z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 22) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1944 r. Nr 19, poz. 98 i z 1945 r. Nr. 17 poz. 93) wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 1. otrzymuje brzmienie:
„Art. 1. § 1. Do czasu powołania stałej politycznej reprezentacji Narodu, w myśl zasad Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r., organem Narodu w zakresie ustawodawstwa oraz kontroli nad działalnością Rządu i w zakresie nadzoru nad radami narodowymi jest Krajowa Rada Narodowa.
§ 2. Jako organy planowania działalności publicznej oraz kontroli nad rządowymi i samorządowymi organami wykonawczymi działają gminne, miejskie, powiatowe i wojewódzkie rady narodowe (art. 28)";

2) w art. 2 dodaje się § 3 w brzmieniu:
„§ 3. W miastach, liczących ponad 200.000 mieszkańców, mogą miejskie rady narodowe powołać jako organy pomocnicze — rady dzielnicowe. Zasady powołania i zakres działania rad dzielnicowych ustala miejska rada narodowa."

3) w art. 5 skreśla się § 3, a dotychczasowy § 4 oznacza się jako § 3;

4) art. 6 § 1 otrzymuje brzmienie:
„Art. 6 § 1. System przedstawicielstwa w wojewódzkich, powiatowych, miejskich i gminnych radach narodowych winien odpowiadać zasadom wyrażonym w art. 4 pkt 1, 2, 5, oraz w art. 5 § 1 i 2 z tym, że liczba członków tych rad nie powinna przekraczać:

a) w radach wojewódzkich oraz w radach miast: Warszawie i Łodzi 120
b) w radach powiatowych 60
c) w radach miejskich w miastach do 5.000 mieszkańców 16
ponad 5.000 do 10.000 mieszk. . . 24
ponad 10.000 do 25.000 mieszk. . . 32
ponad 25.000 do 40.000 mieszk. . . 40
ponad 40.000 do 60.000 mieszk. . . 48
ponad 60.000 do 120.000 mieszk. . . 56
ponad 120.000 do 200.000 mieszk. . . 64
ponad 200.000 do 250.000 mieszk. . . 72
ponad 250.000 mieszkańców 80
d) liczba członków rad gminnych winna wynosić nie mniej niż 16 i nie więcej niż 36 osób, z uwzględnieniem w miarę możności przedstawicielstwa w radzie poszczególnych gromad wiejskich na terenie danej gminy.";

5) w art. 6 § 2 dodaje się nowy ustęp w brzmieniu:
„Jeżeli wskutek delegowania przez rady niższych stopni swych przedstawicieli do rady wyższego stopnia liczba delegatów przekroczyłaby połowę ustawowej liczby członków rady, Prezydium Krajowej Rady Narodowej może ustalić dla poszczególnych rad odrębne zasady udziału przedstawicieli rad niższych stopni.";

6) w art. 6 § 3 lit. b) i c) otrzymują brzmienie:
„b) w powiatowych radach narodowych i radach narodowych miast wydzielonych 1/5 ogółu członków rady,
c) w gminnych radach narodowych i radach narodowych miast nie wydzielonych 1/6 ogółu członków rady";

7) w art. 7. § 1 otrzymuje brzmienie:
„§ 1. Delegatami organizacji wymienionych w art. 4. mogą być osoby, które brały czynny udział bądź w walce zbrojnej z okupantem, bądź w cywilnej akcji samoobrony i oporu, włączając w to akcję propagandową, bądź też biorą udział w akcji odbudowy państwowości polskiej w zakresie politycznym, społecznym, gospodarczym lub kulturalnym, jeżeli ukończyły 21 lat życia.";

8) w art. 13. § 1 otrzymuje brzmienie:
„§ 1. Rady narodowe wybierają ze swego grona prezydium, złożone z przewodniczącego, jego zastępcy oraz 3 członków. Osoby zajmujące stanowiska w administracji państwowej lub samorządowej na obszarze, podległym właściwości danej rady, oraz członkowie prezydium jakiejkolwiek innej rady narodowej mogą wchodzić w skład prezydium rady terenowej tylko za uprzednią zgodą prezydium rady narodowej wyższego stopnia. W żadnym jednak razie nie mogą wchodzić w skład prezydium rady terenowej członkowie i pracownicy jej organów wykonawczych (wydziału wojewódzkiego i powiatowego, zarządu miejskiego względnie gminnego).";

9) w art. 16 § 2 otrzymuje brzmienie:
§ 2. Rząd, wszystkie ministerstwa i podległe im urzędy (nie wyłączając sądowych i prokuratorskich), instytucje, zakłady, przedsiębiorstwa i tp. państwowe i samorządowe będą udostępniać Biuru Kontroli do wglądu znajdujące się w ich dyspozycji dokumenty finansowe (budżety, plany finansowo-gospodarcze, dokumenty przychodowe i rozchodowe, księgi rachunkowe itp.), umożliwiać kontrolę mienia publicznego oraz pod publicznym zarządem się znajdującego (kasy, magazyny, inwentarz itp.) oraz udzielać wszelkich wyjaśnień w sprawach organizacyjnych, administracyjnych, gospodarczych i finansowych.";

10) w art. 176 dotychczasowy tekst oznacza się jako § 2 i dodaje się przed nim § 1 w brzmieniu:
„§ 1. Rady narodowe powołują stałe komisje: finansowo-budżetową, oświatową i kontroli. W razie potrzeby mogą powoływać również i inne komisje. Tryb powoływania komisji ustali Prezydium Krajowej Rady Narodowej.";

11) w art. 18 § 4 zdanie ostatnie oznacza się jako § 5 w brzmieniu:
„Wykluczonemu lub zawieszonemu członkowi przysługuje prawo odwołania się do rady narodowej wyższego stopnia. Odwołanie nie wstrzymuje wykonania uchwały w przedmiocie wykluczenia lub zawieszenia.";

12) art. 28 otrzymuje brzmienie:
„ Art. 28. Do kompetencji terenowych rad narodowych należy:
1) planowanie działalności publicznej, a w szczególności ustalanie budżetu oraz planu świadczeń w naturze,
2) kontrola działalności organów wykonawczych (rządowych i samorządowych) oraz instytucyj i osób wykonywających funkcje zlecone w zakresie administracji i gospodarki publicznej z punktu widzenia legalności, celowości i zgodności z zasadniczą linią działalności Krajowej Rady Narodowej,
3) powoływanie samorządowych organów wykonawczych,
4) ustalanie zasad i warunków, na których organy wykonawcze samorządu mogą zawierać umowy w sprawie zaciągnięcia pożyczki, zbycia, zamiany lub obciążenia majątku nieruchomego,
5) uchwalanie regulaminów obrad rady i komisyj.";

13) skreśla się art. 31 i 32;

14) dotychczasowe art. 33, 34, 35, 36 otrzymują kolejną numerację jako artykuły: 31, 32, 33, 34;

15) art. 31 według nowej numeracji ustalonej w pkt 14 otrzymuje brzmienie:
„§ 1. Z chwilą przeprowadzenia wyborów powszechnych do przedstawicielstwa narodowego na zasadach Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r

Krajowa Rada Narodowa ulega rozwiązaniu z mocy samego prawa.

§ 2. Do chwili ukonstytuowania się przedstawicielstwa narodowego kompetencje Krajowej Rady Narodowej określone w ustawie z dnia 31 grudnia 1944 r. o zmianie ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 98) wykonywuje Prezydium Krajowej Rady Narodowej.":

16) we wszystkich artykułach, w których użyto określenia: „Polski Komitet Wyzwolenia Narodowego" określenie to zastępuje się wyrazem: „Rząd" z wyjątkiem art. 33 (według nowej numeracji ustalonej w pkt. 14), w którym zamiast wyrazów „Polskiemu Komitetowi Wyzwolenia Narodowego" wstawia się wyrazy: „Prezesowi Rady Ministrów i właściwym ministrom każdemu w zakresie jego działania.":

17) we wszystkich artykułach, w których użyto wyrazu „Przewodniczący" dla oznaczenia osoby przewodniczącego Krajowej Rady Narodowej, wyraz ten zastępuje się wyrazem „Prezydent", a zdanie wstępne art. 9 otrzymuje brzmienie: „Nowowprowadzeni członkowie Krajowej Rady Narodowej składają na ręce Prezydenta Krajowej Rady Narodowej, a członkowie terenowych rad narodowych — na ręce przewodniczącego właściwej rady — następujące ślubowanie:";

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Prezydium Krajowej Rady Narodowej i Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie upoważnia się Prezydenta Krajowej Rady Narodowej do ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych z uwzględnieniem zmian, wynikających z niniejszej ustawy oraz przepisów wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski

153.

USTAWA

z dnia 3 stycznia 1946 r.

o nadzorze nad lecznictwem.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 2. poz. 8 z dnia 29. stycznia 1946 r.)

Art. 1. Zwierzchni nadzór i naczelne kierownictwo nad lecznictwem w Państwie należy do Ministra Zdrowia.

Art. 2. (1) Minister Zdrowia ustala ogólny plan organizacji lecznictwa, biorąc pod uwagę potrzeby ludności w tym zakresie i planowe wykorzystanie fachowych kadr osobowych, zakładów i urządzeń, oraz czuwa nad jego wykonaniem.

(2) Ministrowie, sprawujący zarząd lub nadzór nad podległymi im zakładami, instytucjami i organizacjami wykonywającymi lecznictwo, ustalają w zakresie lecznictwa plany ich działalności, które uzgadniają z Ministrem Zdrowia.

Art. 3 (1) W zakresie, oznaczonym w przepisie art. 1, Minister Zdrowia w szczególności:

1) przeprowadza lustrację zakładów, instytucji i organizacji, wykonywających lecznictwo;
2) bada przedstawione na jego żądanie sprawozdania w zakresie lecznictwa;
3) wydaje instrukcje z zakresu lecznictwa;
4) ustala w porozumieniu z właściwymi ministrami warunki i tryb powoływania pracowników fachowych do służby w lecznictwie oraz określa wytyczne ich uposażenia.

(2) W stosunku do organizacji lecznictwa, prowadzonego lub nadzorowanego przez innych ministrów, Ministrowi Zdrowia przysługuje prawo lustracji i żądania sprawozdań. Wnioski i spostrzeżenia swoje Minister Zdrowia komunikuje właściwemu ministrowi do wykorzystania.

Art. 4. Minister Zdrowia może udzielać zezwoleń na otwieranie aptek publicznych — związkom samorządu terytorialnego, zakładom, instytucjom i organizacjom, wykonywającym lecznictwo oraz spółdzielniom pracowników farmaceutycznych. Nadanie prawa publiczności aptekom instytucji ubezpieczeń społecznych następuje w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 5. Przepisy ustawy niniejszej dotyczą również działalności leczniczo-zapobiegawczej.

Art. 6. Przepisy ustawy niniejszej nie naruszają uprawnień Ministra Zdrowia i podległych mu organów, przewidzianych w innych przepisach prawnych.

Art. 7. (1) Nie stosuje się przepisów ustawy niniejszej do zakładów, instytucji i organizacji, wykonywających lecznictwo, a podległych Ministrowi Obrony Narodowej.

(2) Minister Obrony Narodowej w sprawach, które mogą mieć wpływ na organizację i wykonywanie lecznictwa dla ogółu ludności, działa w porozumieniu z Ministrem Zdrowia.

Art. 8. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Zdrowia.

Art 9. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
(—) Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
(—) Edward Osóbka-Morawski
Minister Zdrowia:
(—) Franciszek Litwin

154.

USTAWA

z dnia 3 stycznia 1946 r.

o dodatku naukowym do uposażenia.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 3. poz. 22, z dnia 5 lutego 1946 r.)

Art. 1. 1. Ustanawia się dodatek naukowy do uposażenia:

1) profesorów zwyczajnych i nadzwyczajnych, docentów i pomocniczych sił naukowych państwowych szkół akademickich,
2) nauczycieli państwowych szkół wyższych nieakademickich,
3) pracowników naukowych państwowych bibliotek, archiwów, muzeów, instytutów badawczych i innych zakładów naukowych,
4) pracowników naukowych, zatrudnionych w innych instytucjach i urzędach państwowych.

2. Minister Oświaty w porozumieniu z właściwymi ministrami orzeka, którzy spośród pracowników instytucyj wymienionych w ust. 1 pkt 3 i 4 są pracownikami naukowymi.

Art. 2. Dodatek naukowy wynosi 150% uposażenia wraz z dodatkiem wojennym.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom Skarbu i Oświaty.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1945 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
wz. Minister Oświaty: Bronisław Biedowicz

155.

DEKRET

z dnia 23 listopada 1945 r.

o organizacji szkolnictwa w okresie przejściowym.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 9, z dnia 29. stycznia 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3. stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1 (1) W celu przyśpieszenia likwidacji skutków wojny w zakresie szkolnictwa może Minister Oświaty tworzyć lub zezwalać na utworzenie szkół i kursów, nie przewidzianych w ustawie z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389), lub skracać czas nauki w szkołach, przewidzianych w tej ustawie.

(2) Minister Oświaty ustali program i organizację tych szkół i kursów, warunki przyjmowania i ukończenia oraz uprawnienia absolwentów.

Art. 2. W ustawie z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389) wprowadza się zmiany następujące:

a) uchyla się art. 11 ust. (2) i art. 12;

b) w art. 52 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„W szkołach wyższych studiować mogą w charakterze studentów zwyczajnych:

a) osoby, które uzyskały świadectwa z ukończenia liceów ogólnokształcących, liceów dla wychowawczyń przedszkoli, liceów pedagogicznych oraz szkół zawodowych stopnia licealnego;

b) osoby, które uzyskały takie świadectwa na podstawie egzaminu;

c) osoby, które ukończyły zakład kształcenia kandydatów na nauczycieli szkół powszechnych albo zdały równowartościowy egzamin i uzyskały dyplom na nauczyciela szkół powszechnych".

Art. 3. Mogą być tworzone obwody publicznych szkół powszechnych, w których droga z domu do szkoły uczniów, uczęszczających do klasy piątej i wyższych, wynosi do 4 kilometrów.

Art. 4. (1) W okresie przejściowym, jednak nie dłużej niż w ciągu sześciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu, mogą być powoływane na stanowiska nauczycielskie w szkołach państwowych, publicznych i prywatnych, z wyjątkiem szkół wyższych, oraz na stanowiska wychowawczyń przedszkoli osoby, nie posiadające przepisanych kwalifikacyj zawodowych.

(2) Minister Oświaty określi zasady zatrudnienia tych osób oraz termin i tryb osiągnięcia przez nie przepisanych kwalifikacyj zawodowych.

Art. 5. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Oświaty.

Art. 6. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Preses Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
wz. Minister Oświaty: Bronisław Biedowicz

156.

DEKRET

z dnia 18 grudnia 1945 r.

o zmianie niektórych przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym.

(Przedruk z Dz.U.R.P. Nr 2, poz. 10 z dnia 29 stycznia 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 321) wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Firma przedsiębiorstwa bankowego winna dokładnie określać rodzaj przedsiębiorstwa oraz formę prawną jego organizacji. Firma spółdzielni kredytowej może nie określać rodzaju przedsiębiorstwa.

Słowo „bank" może być umieszczone tylko w firmie przedsiębiorstwa bankowego, określonego w art. 2 niniejszego rozporządzenia, lub w firmie spółdzielni kredytowej. Jednak w firmie spółdzielni kredytowej słowo „bank" może być umieszczone tylko z dodaniem słowa „spółdzielczy" lub słowa „ludowy", przy czym z uprawnienia tego mogą korzystać tylko spółdzielnie kredytowe, należące do związków rewizyjnych w rozumieniu art. 68 i 70 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 55, poz. 495). Przepis ustępu drugiego nie ma zastosowania do spółdzielni kredytowych, posiadających charakter ogólnokrajowego przedsiębiorstwa bankowego, o czym decyduje Minister Skarbu."

2) art. 91 otrzymuje brzmienie:

„Spółdzielnie kredytowe mogą wykonywać następujące czynności bankowe bez potrzeby wyjednywania zezwolenia Ministra Skarbu (koncesji):

1) udzielanie kredytów w formie dyskonta weksli, pożyczek skryptowych oraz rachunków bieżących i pożyczek, zabezpieczonych bądź hipotecznie, bądź przez poręczenie, bądź zastawem papierów wartościowych, wymienionych w punkcie 5 niniejszego artykułu;

2) redyskonto weksli;

3) przyjmowanie wkładów pieniężnych z prawem wydawania dowodów wkładowych imiennych, jednak bez prawa wydawania takich dowodów płatnych okazicielowi;

4) wydawanie przekazów, czeków i akredytyw oraz dokonywanie wypłat i wpłat w granicach Państwa z tym, że spółdzielnie, nie należące do związków rewizyjnych, mogą czynności te wykonywać tylko dla swych członków;

5) kupno i sprzedaż na rachunek własny oraz na rachunek osób trzecich papierów procentowych państwowych i samorządowych, listów zastawnych, akcyj central gospodarczych i przedsiębiorstw, organizowanych przez spółdzielnie, ich związki lub centrale gospodarcze;

6) odbiór wpłat na rachunek osób trzecich, inkaso weksli i dokumentów z tym, że spółdzielnie, nie należące do związków rewizyjnych, mogą wykonywać te czynności tylko dla swych członków;

7) przyjmowanie subskrypcji na pożyczki państwowe i komunalne oraz na akcje przedsiębiorstw, o których mowa w punkcie 5 artykułu niniejszego;

8) zastępstwo czynności na rzecz Narodowego Banku Polskiego i innych banków;

9) przyjmowanie do depozytu papierów wartościowych i innych walorów oraz wynajmowanie kasetek zabezpieczonych.";

3) art. 96 otrzymuje brzmienie:

„Do spółdzielni kredytowych nie mają zastosowania art. 10 ust. 1 oraz artykuły: 18, 21, 99, 102 103 i 109 niniejszego rozporządzenia.";

4) art. 98 otrzymuje brzmienie:

„Minister Skarbu władny jest zamianować w przedsiębiorstwie bankowym komisarza bankowego.

W stosunku do przedsiębiorstw, wymienionych w art. 10 ust. 2 i 3, komisarza rządowego mianuje Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

Banki hipoteczne oraz wszelkie instytucje kredytu długoterminowego podlegają stałemu nadzorowi, który będzie wykonywany przez komisarza rządowego, zamianowanego dla każdej z takich instytucyj.

Sposób nadzoru i kontroli oraz zakres uprawnień komisarzy rządowych ustala Minister Skarbu.

Koszty nadzoru i kontroli pokrywają przedsiębiorstwa bankowe i instytucje kredytowe w wysokości, oznaczonej przez Ministra Skarbu";

5) art. 99 otrzymuje brzmienie:

„W razie stwierdzenia, że działalność przedsiębiorstwa bankowego narusza prawo lub statut albo jest szkodliwa dla interesu publicznego, Ministrowi Skarbu przysługuje prawo:

1) zawieszenia w urzędowaniu władz przedsiębiorstwa przy równoczesnym zwołaniu z urzędu walnego zgromadzenia oraz ustanowienia zarządu przymusowego na czas do przeprowadzenia nowych wyborów tych władz przez walne zgromadzenie;

2) odebranie koncesji na wykonywanie czynności bankowych wymagających osobnego zezwolenia";

6) art. 100 otrzymuje brzmienie:

„Rada Ministrów na wniosek Ministra Skarbu może powziąć uchwałę o odebraniu koncesji i likwidacji przedsiębiorstwa bankowego, towarzystwa kredytowego i innej instytucji kredytu długoterminowego.

W stosunku do przedsiębiorstw, wymienionych w art. 10 ust. 2 i 3 Minister Skarbu składa wniosek o odebranie koncesji i zarządzenie likwidacji w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.";

7) art. 104 otrzymuje brzmienie:

„W razie likwidacji przedsiębiorstwa bankowego, towarzystwa kredytowego i innej instytucji kredytu długoterminowego, zarządzonej z mocy art. 12, 100—102, 106, 107, 109 i 115, właściwy sąd rejestrowy mianuje likwidatora lub komisję likwidacyjną spośród kandydatów, przedstawionych przez Ministra Skarbu.";

8) art. 118 otrzymuje brzmienie:

„Do przedsiębiorstw bankowych państwowych przepisy niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania, z wyjątkiem Pocztowej Kasy Oszczędności co do której ma zastosowanie art. 98 o nadzorze".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z innymi Ministrami we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

157.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU
z dnia 18 grudnia 1945 r.
wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu, Żeglugi i Handlu Zagranicznego oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o uchyleniu taryfy celnej wywozowej.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 37 z dnia 13 lutego 1946 r.

Na podstawie art. 13 ust. 5 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uchyla się moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 873) wraz z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Przemysłu: Hilary Minc
Min. Żegl. i Handlu Zagr.: Stefan Jędrychowski
Minister Roln. i Ref. Rolnych: Stanisław Mikołajczyk

158.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU
z dnia 19 grudnia 1945 r.
wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu, Żeglugi i Handlu Zagranicznego oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o uchyleniu rozporządzeń w sprawie zwrotu cła przy wywozie za granicę towarów.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 38, z dnia 13 lutego 1946 r.)

Na podstawie art 23 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uchyla się moc obowiązującą wszelkich rozporządzeń w sprawie zwrotu cła przy wywozie towarów za granicę, w szczególności:

1) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 883) wraz z późniejszymi zmianami,
2) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie naturalnego masła krowiego (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 884),
3) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 grudnia 1936 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie lnu standaryzowanego (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 645).
4) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 lipca 1938 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie za granicę zbóż, strączkowych nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 420).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie co do § 1 pkt 1) i 3) z dniem ogłoszenia, co do § 1 pkt 2) — po upływie dwóch miesięcy od dnia ogłoszenia, a co do § 1 pkt 4) — po upływie sześciu tygodni od dnia ogłoszenia.

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Przemysłu: Hilary Minc
Min. Żegl. i Handlu Zagr. Stefan Jędrychowski
Minister Roln. i Ref. Roln.: Stanisław Mikołajczyk

159.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU
z dnia 4 stycznia 1946 r.
o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 lutego 1937 r. w sprawie wykonania ustawy o monopolu loteryjnym.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 4 z dnia 17 stycznia 1946 r.)

Na podstawie art. 3, 14, 15, 17, 23 i 24 ustawy z dnia 9 lipca 1936 r. o monopolu loteryjnym (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 398) zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 26 lutego 1937 r. w sprawie wykonania ustawy o monopolu loteryjnym (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 134) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 1. otrzymuje brzmienie:

„§ 1. (1) Zezwolenia na urządzanie jednorazowych loterii fantowych na cele dobroczynności lub użyteczności publicznej wydają:
1) przy kapitale gry do 5.000 zł — właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych,
2) przy kapitale gry ponad 5.000 zł — do 10.000 zł — właściwa izba skarbowa,
3) przy kapitale gry ponad 10.000 zł — Dyrektor Polskiego Monopolu Loteryjnego.

(2) Zezwolenia na urządzanie loterii fantowych o kapitale gry mniejszym niż 300 zł nie mogą być udzielane.

(3) Za kapitał gry loterii fantowych w rozumieniu rozporządzenia niniejszego uważa się łączną cenę wszystkich losów, które na podstawie planu gry mogą być wypuszczone.";

2) § 12 otrzymuje brzmienie:

„§ 12. Plany prowadzonych przez Polski Monopol Loteryjny loterii klasowych ustalają ilość i cenę losów, wysokość rozgrywanego kapitału, ilość i wysokość wygranych oraz terminy i sposób rozgrywania loteryj.";

3) w § 16 ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„(1) Prawo żądania wypłaty wygranych na prowadzonych przez Polski Monopol Loteryjny loteriach klasowych wygasa po upływie 4 miesięcy od ostatniego dnia ciągnienia danej klasy.";

4) w § 17 pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2) sprzedawać losy loteryjne zgodnie z przepisami planu każdorazowej loterii,
3) wypłacać na żądanie wygrywających mniejsze wygrane padłe na nabyte u niego losy; wysokość wygranych podlegających wypłacie u kolektora ustalają przepisy planu każdorazowej loterii."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

160.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 stycznia 1946 r.

o uchyleniu rozporządzenia z dnia 21 listopada 1944 r. w sprawie wykonania dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. o zmianie ustawy o opodatkowaniu cukru.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 41, z dnia 13. lutego 1946 r.)

Na podstawie art. 2 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. o zmianie ustawy o opodatkowaniu cukru (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 64) zarządzam, co następuje:

§ 1. Uchyla się rozporządzenie Kierownika Resortu Gospodarki Narodowej i Finansów z dnia 21 listopada 1944 r. w sprawie wykonania dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. o zmianie ustawy o opodatkowaniu cukru (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 68).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

161.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 stycznia 1946 r.

w sprawie zakazu sprowadzania z zagranicy zagranicznych i krajowych pieniędzy papierowych

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 43, z dnia 13. lutego 1946 r.)

Na podstawie art. 3 i 7-a dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 549), zarządzam, co następuje:

§ 1. Sprowadzenie do kraju z zagranicy bez zezwolenia Komisji Dewizowej zagranicznych i krajowych pieniędzy papierowych (banknotów) jest zabronione poza przypadkami, wymienionymi w §§ 2 i 3.

§ 2. Dla ruchu podróżnych i repatriantów Komisja Dewizowa ustalać będzie ogólnie wysokość kwot zagranicznych, pieniędzy papierowych, które wolno sprowadzić z zagranicy do kraju bez osobnego zezwolenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze nie narusza postanowień specjalnych umów międzypaństwowych.

§ 4. Szczegółowe przepisy, dotyczące zakazu wprowadzonego niniejszym rozporządzeniem, ustali instrukcja Ministra Skarbu, ogłoszona w Monitorze Polskim.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Skarbu: z dnia 4 października 1938 r. w sprawie wprowadzenia zakazu przywozu pieniędzy w walucie czesko-słowackiej (Dz. U. R. P. Nr 76, poz. 531) i z dnia 28 sierpnia 1939 r. w sprawie wprowadzenia zakazu sprowadzania z zagranicy polskich pieniędzy papierowych (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 527).

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

162.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 lutego 1946 r.

o wypuszczeniu Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 63, z dnia 13 marca 1946 r.)

Na podstawie art. 1 ust. 1, art. 3 i art. 11 ust. 1 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o upoważnieniu Ministra Skarbu do wypuszczenia Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r. (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 2, poz. 11) zarządzam, co następuje:

§ 1. Z dniem 15 kwietnia 1946 r. wypuszcza się Premiową Pożyczkę Odbudowy Kraju 1946 r. w obligacjach na okaziciela po 2.000 zł, składających się z czterech części po 500 zł każda.

Pożyczka podzielona będzie na emisje, a emisje na serie po 50 obligacji w każdej serii.

Kwota pożyczki i plan jej umorzenia oraz ilość emisji i wysokość kwot poszczególnych emisji będą ustalone w drodze osobnego rozporządzenia.

§ 2. Umorzenie pożyczki nastąpi do dnia 15 kwietnia 1969 r. w 46 ratach półrocznych według ustalonego planu (§ 1 ust. 3) przez losowanie obligacji.

§ 3. Losowanie obligacji odbywać się będzie dwa razy do roku — na dzień 15 kwietnia i na 15 października.

§ 4. Losowanie obligacji będzie dwojakie: premiowe i niepremiowe.

Pierwsze losowanie premiowe odbędzie się na dzień 15 października 1946 r., pierwsze losowanie niepremiowe — na dzień 15 października 1949 r.

Numery obligacji wylosowanych będą ogłaszane w Monitorze Polskim.

§ 5. Z wylosowaniem premii obligacje podlegają umorzeniu.

§ 6. Wykup obligacji, wylosowanych w losowaniu niepremiowym, nastąpi według ich wartości imiennej. Wykup obligacji, wylosowanych w losowaniu premiowym, nastąpi przez wypłatę wylosowanej premii, w której wysokości mieści się już zwrot wartości imiennej obligacji.

§ 7. Zasady i sposób przeprowadzenia losowań obligacji ustali zarządzenie Ministra Skarbu, ogłoszone w Monitorze Polskim.

§ 8. Na premie przeznacza się corocznie na każde 500 milionów złotych pożyczki:

w pierwszym trzechleciu pożyczki	po 20.000.000 zł.
w następnym dziesięcioleciu	po 16.000.000 zł.
w ostatnim dziesięcioleciu	po 16.800.000 zł.

§ 9. Ilość i wysokość poszczególnych premii w obliczeniu dla każdych 500 milionów złotych pożyczki podają tabele, stanowiące załącznik do niniejszego rozporządzenia.

§ 10. Kapitał i premie do 10.000 zł płatne są w kasach urzędów skarbowych, w Narodowym Banku Polskim, Banku Gospodarstwa Krajowego, Państwowym Banku Rolnym, Pocztowej Kasie Oszczędności i w ich oddziałach. Premie ponad 10.000 zł płatne są wyłącznie w Oddziale Narodowego Banku Polskiego w Warszawie.

§ 11. Cena sprzedażna obligacji pożyczki wynosi 2.000 zł za jedną obligację wartości imiennej 2.000 zł.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

Załącznik do § 9 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 lutego 1946 r. o wypuszczeniu Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r., (poz. 63).

Tabele Premij Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r. w obliczeniu dla każdych 500 milionów złotych Pożyczki.

Tabela I.

Na każde półroczne losowanie premiowe w okresie 15. X. 1946 — 15. IV. 1949 przypada premij:

Ilość premii	Wysokość jednej premii w złotych	Łączna suma premii w złotych
1	500.000	500.000
2	200.000	400.000
3	100.000	300.000
44	50.000	2.200.000
300	10.000	3.000.000
900	4.000	3.600.000

Razem 1250 premij na sumę 10.000.000 zł.

Tabela II.
Na każde półroczne losowanie premiowe w okresie 15. X. 1949 — 15. IV. 1959 przypada premij:

Ilość premij	Wysokość jednej premii w złotych	Łączna suma premii w złotych
1	500.000	500.000
1	200.000	200.000
4	100.000	400.000
44	50.000	2.200.000
150	10.000	1.500.000
800	4.000	3.200.000

Razem 1000 premij na sumę 8.000.000 zł.

Tabela III.
Na każde półroczne losowanie premiowe w okresie 15. X. 1959 — 15. IV. 1969 przypada premij:

Ilość premij	Wysokość jednej premii w złotych	Łączna suma premii w złotych
1	500.000	500.000
2	200.000	400.000
3	100.000	300.000
39	50.000	1.950.000
205	10.000	2.050.000
800	4.000	3.200.000

Razem 1050 premij na sumę 8.400.000 zł.

163.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI
z dnia 31 grudnia 1945 r.
wydane w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej o przekazaniu wojewódzkim władzom administracji ogólnej niektórych spraw lotnictwa cywilnego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 39, z dnia 13 lutego 1946 r.)

Na podstawie art. 8 ust. (4) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 marca 1928 r. o prawie lotniczym (Dz. U. R. P. z r. 1935 Nr 69, poz. 437) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przekazuje się wojewódzkim władzom administracji ogólnej sprawy:
1) zarządu państwowymi lotniskami cywilnymi i urządzeniami pomocniczymi, służącymi do celów żeglugi powietrznej, z wyjątkiem urządzeń wojskowych;
2) wykonywania inspekcji lotnisk i wszelkich urządzeń pomocniczych, statków powietrznych i przedmiotów znajdujących się na statkach powietrznych oraz badania ksiąg i dokumentów, odnoszących się do personelu lotniczego, lotnisk, hangarów i statków powietrznych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: Jan Rabanowski
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik

164.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU
z dnia 5 stycznia 1946 r.
o nabywaniu materiałów wybuchowych na cele górnicze.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 40, z dnia 13 lutego 1946 r.)

Na podstawie art. 148 Prawa górniczego (Dz. U. R. P. z r. 1930 Nr 85, poz. 654), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 627), zarządzam, co następuje:

§ 1. Materiały wybuchowe i środki zapalające (zapalacze): spłonki, kapiszony, lonty, zapalniki elektryczne itp. mogą być nabywane przez zakłady górnicze nie inaczej, jak na zasadzie zaświadczeń, wystawionych przez właściwe terytorialne okręgowe urzędy górnicze na imię pełnomocnika, względnie kierownika ruchu zakładu górniczego. W zaświadczeniach tych należy wyraźnie oznaczać komu, ile, jakiego rodzaju i dla jakiego Zakładu zezwolono nabyć materiały wybuchowe lub środki zapalające.

Zaświadczenie na prawo nabycia materiałów zachowuje ważność w ciągu jednego roku.

Okręgowe urzędy górnicze winny co miesiąc przesyłać do właściwych wojewódzkich urzędów bezpieczeństwa publicznego wykazy wydanych zaświadczeń ze wskazaniem zakładów i ilości materiałów.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy dotychczasowe w przedmiocie, unormowanym w § 1.

Minister Przemysłu: Hilary Minc

165.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH
z dnia 17 stycznia 1946 r.
w sprawie wykonania dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o izbach lekarsko-weterynaryjnych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 42, z dnia 13. lutego 1946 r.)

Na podstawie art. 5 dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 153) zarządzam, co następuje:

Rozdział I.
Postanowienia ogólne.

§ 1. Artykuły, powołane w niniejszym rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają artykuły dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 153), paragrafy zaś dotyczą niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Izby lekarsko-weterynaryjne korzystają z prawa używania pieczęci z godłem państwowym, której wzór zatwierdza Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

§ 3. 1. Każda izba lekarsko-weterynaryjna posiada regulamin, uchwalony przez walne zgromadzenie. Regulaminy okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych zatwierdza Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna, regulamin zaś Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej — Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

2. Regulamin izby zawiera przepisy:
1) o organizacji i trybie urzędowania organów, instytucji i biur izby;
2) o sposobie prowadzenia ewidencji członków izby;
3) o sposobie uiszczania składek wpisowych i rocznych oraz innych opłat na rzecz izby;
4) w sprawach zleconych przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych;
5) w innych sprawach, przewidzianych rozporządzeniem niniejszym.

3. Regulamin izby może przekazywać wykonywanie niektórych czynności zarządu izby w miejscowościach, oddalonych od siedziby izby, ustanowionym w tym celu delegatom. Delegatów wyznacza zarząd izby spośród członków izby, zamieszkałych w danej miejscowości.

§ 4. 1. Izba lekarsko-weterynaryjna zwolniona jest od wszelkich państwowych opłat i podatków w tym samym zakresie i w tych samych przypadkach, w jakich obowiązujące przepisy przewidują to w stosunku do związków samorządu terytorialnego; nie dotyczy to opłat pocztowych, telefonicznych i telegraficznych.

2. Składki członkowskie, opłaty na rzecz instytucji, prowadzonych przez izby, koszty postępowania dyscyplinarnego oraz grzywny prawomocnie orzeczone są należnościami publiczno-prawnymi i w razie niewpłacenia ich w terminie oznaczonym, po uprzednim bezskutecznym upomnieniu przez właściwą izbę, będą ściągane wraz z ustawowymi odsetkami zwłoki w drodze, przewidzianej dla należności, ściąganych w trybie egzekucji administracyjnej.

Rozdział II.

Okręgowe izby lekarsko-weterynaryjne; obowiązki i prawa członków.

§ 5. 1. Okręgową izbę lekarsko-weterynaryjną tworzą lekarze weterynaryjni, wpisani na listę jej członków.

2. Na listę członków okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej powinni być wpisani wszyscy lekarze weterynaryjni, mający stałe lub czasowe prawo wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej i zamieszkali w w okręgu działalności tej izby; zarządowi izby przysługuje prawo zwolnienia od powyższego obowiązku lekarzy weterynaryjnych nie wykonujących praktyki lekarsko-weterynaryjnej.

3. W przypadku, gdy lekarz weterynaryjny wykonuje praktykę lekarską poza okręgiem izby lekarsko-weterynaryjnej, w której stale zamieszkuje, powinien być wpisany na listę członków izby swego stałego miejsca zamieszkania.

§ 6. Okręgowa izba lekarsko-weterynaryjna może wykreślić lekarza weterynaryjnego z listy swoich członków w razie wyjazdu jego za granicę na czas dłuższy niż dwa lata i zalegania przez ten okres czasu ze składkami członkowskimi lub innymi opłatami na rzecz izby.

§ 7. 1. Członkowie okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych obowiązani są przestrzegać zasad etyki, godnie zachowywać się i sumiennie wykonywać swoje obowiązki zawodowe.

2. Z chwilą utworzenia przymusowych instytucji ubezpieczeniowych oraz wzajemnej pomocy (art. 4 pkt 6) członkowie okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej stają się członkami tej instytucji.

3. Członkowie okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej płacą na jej potrzeby składki roczne oraz opłaty, uchwalone przez walne zgromadzenie na rzecz instytucji ubezpieczeniowych, wzajemnej pomocy i innych.

4. Członkowie okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej, pobierający emeryturę z innych funduszów lub opłacający składki emerytalne, mogą być przez zarząd okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej zwolnieni od obowiązku należenia do instytucji ubezpieczeniowych oraz wzajemnej pomocy (art. 4 pkt 6).

5. Szczegółowe przepisy ustalające charakter prawny, organizację i sposób prowadzenia instytucji ubezpieczeniowej, wzajemnej pomocy i innych, utworzonych przy izbach lekarsko-weterynaryjnych w myśl rozporządzenia niniejszego, określają statuty tych instytucji

6. Do przymusowych instytucji ubezpieczeniowych oraz wzajemnej pomocy (art. 4 pkt 6) stosują się przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1928 r. o kontroli ubezpieczeń (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 64); władze instytucji wymienionych oraz udział władz izby w administracji tych instytucji ustalają ich statuty.

7. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych zatwierdza statuty przymusowych instytucji ubezpieczeniowych oraz wzajemnej pomocy (art. 4 pkt 6).

Rozdział III.

Ustrój i działalność okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych.

§ 8. Organami okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej są: walne zgromadzenie, zarząd, komisja rewizyjna, sąd dyscyplinarny.

Walne Zgromadzenie.

§ 9. 1. Walne zgromadzenie członków okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej jest organem uchwalającym i kontrolującym.

2. Do zakresu działania walnego zgromadzenia należy w szczególności:

1) uchwalanie budżetu izby oraz ustalanie wysokości składki wpisowej i rocznej na potrzeby izby, a także opłat na rzecz instytucji ubezpieczeniowych, wzajemnej pomocy i innych;

2) zatwierdzanie rocznego sprawozdania zarządu i zamknięcia rachunkowego;

3) rozporządzanie majątkiem izby oraz decydowanie w sprawach nabywania lub zbywania nieruchomości, ich obciążeń i regulacji hipotecznych;

4) uchwalanie i zmiany regulaminu izby oraz regulaminu sądów dyscyplinarnych i statutów instytucji utworzonych przy izbie;

5) zakładanie w myśl art. 4 pkt. 6 przymusowych instytucji ubezpieczeniowych oraz wzajemnej pomocy;

6) uchwalanie wniosków w sprawie warunków pracy oraz płacy lekarzy weterynaryjnych;

7) wybór członków Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej;

8) wybór członków zarządu okręgowej izby, komisji rewizyjnej i sądu dyscyplinarnego;

9) sprawy przekazane walnemu zgromadzeniu przez regulamin izby, Naczelną Izbę Lekarsko-Weterynaryjną lub przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

3. Uchwały walnego zgromadzenia członków okręgowej izby w sprawach, wymienionych w art. 4 pkt 6 wymagają zatwierdzenia Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.

4. Walne zgromadzenie członków okręgowej izby ma prawo przekazywać zarządowi niektóre sprawy wymienione w § 9 ust. 2 pkt 3), 4), 5) i 6).

Zarząd.

§ 10. 1. Zarząd okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej składa się z 7 członków i 7 zastępców, wybieranych na 3 lata.

2. Zarząd izby jest jej organem wykonawczym.

3. Zarząd izby wybiera spośród siebie prezesa, sekretarza i skarbnika.

4. Zarząd izby decyduje we wszystkich sprawach, nie zastrzeżonych walnemu zgromadzeniu izby, składa walnemu zgromadzeniu izby sprawozdanie ze swej działalności oraz załatwia wszelkie sprawy, przekazane izbie przez władze państwowe lub Naczelną Izbę Lekarsko-Weterynaryjną.

5. Prezes izby jest jej przedstawicielem na zewnątrz.

Komisja rewizyjna.

§ 11. 1. Komisja rewizyjna składa się z 3 członków i 3 zastępców, wybieranych na 3 lata.

2. Komisja rewizyjna jest organem kontrolującym działalność finansową i gospodarczą izby oraz prowadzonych przez nią instytucji.

3. W szczególności komisja rewizyjna:

1) przeprowadza kontrolę finansową i gospodarczą organów i instytucji izby;

2) opracowuje sprawozdania ze swej działalności dla użytku Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i walnego zgromadzenia członków okręgowej izby;

3) zgłasza wnioski co do ulepszenia gospodarki organów i instytucji izby.

4. Komisja rewizyjna powinna wykonywać swoje czynności co najmniej dwa razy na rok, a w szczególności przed walnym zgromadzeniem członków okręgowej izby, a nadto ilekroć uzna to za potrzebne Minister Rolnictwa i Reform Rolnych, Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna lub walne zgromadzenie członków okręgowej izby.

Rozdział IV.

Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna.

§ 12. 1. Naczelną Izbą Lekarsko-Weterynaryjną tworzą przedstawiciele okręgowych izb, wybierani przez walne zgromadzenie tych izb spośród swych członków na okres 3 lat w tym stosunku, że na każdą rozpoczętą liczbę 50 członków przypada jeden przedstawiciel i jeden zastępca.

2. Postanowienia § 8—11 stosują się odpowiednio do Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej z tą zmianą, że zarząd Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej składa się z prezesa, sekretarza i skarbnika oraz ich zastępców, wybieranych przez walne zgromadzenie członków tej Izby.

3. Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna, jako przedstawicielka całego zawodu lekarsko-weterynaryjnego w Państwie Polskim i władza nadzorcza wszystkich okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych, powołana jest poza uprawnieniami, przewidzianymi w art. 4, do:

1) uzgadniania działalności okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych;

2) zatwierdzania budżetów okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych;

3) rozstrzygania odwołań od postanowień okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych;

4) rozstrzygania sporów, powstałych między poszczególnymi okręgowymi izbami lub między tymi izbami, a lekarzami weterynaryjnymi;

5) opracowywania ramowych regulaminów okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych oraz ramowych statutów instytucji, powoływanych przez izby;

6) ustalania w drodze uchwał walnego zgromadzenia członków ogólnych zasad etyki lekarsko-weterynaryjnej;

7) wydawania dziennika urzędowego.

4. Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna może zakładać przymusowe instytucje ubezpieczeniowe oraz wzajemnej pomocy wspólnie dla kilku lub wszystkich okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych.

5. Zarządzenia i uchwały Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej obowiązują okręgowe izby lekarsko-weterynaryjne i ich członków.

6. Koszty utrzymania Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i jej organów ponoszą okręgowe izby lekarsko-weterynaryjne; wysokość tych kosztów oraz zasady i sposób ich rozdziału pomiędzy poszczególne okręgowe izby lekarsko-weterynaryjne ustala Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna przy uchwalaniu budżetu.

Rozdział V.

Odpowiedzialność dyscyplinarna.

§ 13. Członkowie izby lekarsko-weterynaryjnej za naruszenie swych obowiązków wymienionych w § 7 ust. 1 ulegają karze dyscyplinarnej.

§ 14. 1. Lekarze weterynaryjni, zatrudnieni w instytucjach państwowych, nie mogą być pociągani bez zgody właściwego ministra, a lekarze weterynaryjni wojskowi bez zgody Ministra Obrony Narodowej do odpowiedzialności dyscyplinarnej przez sądy dyscyplinarne izb lekarsko-weterynaryjnych za swe czynności służbowe.

2. Uprawnienia te właściwy minister może przekazywać wojewodom względnie właściwym dowódcom okręgów wojskowych.

§ 15. 1. Kary dyscyplinarne są następujące:

a) upomnienie,

b) nagana,

c) zawieszenie w prawach członka izby,

d) skreślenie z listy członków.

2. Zawieszenie w prawach członka izby może być orzeczone do 6 miesięcy, a w przypadku powtórnego wymiaru kary zawieszenie może być orzeczone na czas do 1-go roku.

3. Kary zawieszenia w prawach członka izby, nałożone przez sąd dyscyplinarny, można obostrzyć przez ogłoszenie ich w dzienniku urzędowym izb na koszt ukaranych dyscyplinarnie, bądź też przez nałożenie grzywny do 5.000 zł. Grzywny powinny być użyte na fundusz poprawy bytu rodzin, pozostałych po zmarłych członkach izb.

4. Powtórzenie orzeczenia kary nagany przed upływem 3-ch lat od ostatniej kary nagany pociąga za sobą utratę prawa wybieralności przy najbliższych wyborach.

5. Kara zawieszenia w prawach członka izby pociąga za sobą utratę prawa wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej w Państwie Polskim na czas zawieszenia oraz utratę prawa wybieralności i uczestniczenia w wolnym zgromadzeniu w okresie zawieszenia. Nie powoduje natomiast utraty uprawnień, nabytych wskutek należenia członka do instytucji ubezpieczeniowych na wypadek śmierci.

6. Kara skreślenia z listy członków izby pociąga za sobą utratę prawa wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej w Państwie Polskim.

7. Lekarz weterynaryjny, skreślony z listy członków, może być po upływie 5 lat ponownie wpisany na tę listę na podstawie uchwały walnego zgromadzenia członków izby.

§ 16. Do orzekania w sprawach dyscyplinarnych powołane są:

1) jako instancja pierwsza — sądy dyscyplinarne okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych, złożone z 7—9 członków, wybieranych przez walne zgromadzenie tych izb oraz

2) jako instancja odwoławcza — sąd dyscyplinarny Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, złożony z 10 członków, wybieranych przez walne zgromadzenie tej izby oraz 3-ch członków, delegowanych przez Ministra Sprawiedliwości spośród sędziów.

§ 17. 1. Sądy dyscyplinarne okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych orzekają w komplecie 3-ch członków.

2. Sąd dyscyplinarny Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej orzeka w komplecie 5 członków, w skład którego wchodzą: 4 członków spośród wybranych przez walne zgromadzenie Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i 1 spośród sędziów, delegowanych przez Ministra Sprawiedliwości, jako przewodniczący.

§ 18. Sądy dyscyplinarne są w zakresie orzecznictwa niezawisłe.

§ 19. Szczegółowe przepisy o organizacji sądów dyscyplinarnych izb lekarsko-weterynaryjnych, ich właściwości i trybie postępowania dyscyplinarnego, przepisy o rzecznikach dyscyplinarnych i obrońcach oraz o kosztach postępowania dyscyplinarnego ustali odrębne rozporządzenie.

Rozdział VI.

Sąd polubowny.

§ 20. 1. Spory między lekarzami weterynaryjnymi oraz spory lekarzy weterynaryjnych z właścicielami zwierząt i artykułów pochodzenia zwierzęcego mogą być za pisemną zgodą stron przekazane do rozstrzygnięcia sądowi dyscyplinarnemu izby, jako sądowi polubownemu.

2. Przy rozpatrywaniu spraw przez sądy polubowne, o ile przepisy rozporządzenia niniejszego inaczej nie stanowią stosują się odpowiednio przepisy księgi trzeciej, części pierwszej kodeksu postępowania cywilnego.

Rozdział VII.

Nadzór państwowy nad izbami lekarsko-weterynaryjnymi.

§ 21. Nadzór zwierzchni nad działalnością Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, poszczególnych okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych oraz ich organów sprawuje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 22. Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna przesyła niezwłocznie do wiadomości Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych bezpośrednio, okręgowe zaś izby lekarsko-weterynaryjne za pośrednictwem Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej — sprawozdania roczne zarządu i komisji rewizyjnej oraz zamknięcia rachunkowe.

§ 23. 1. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może zawiesić lub uchylić uchwały organów izb lekarsko-weterynaryjnych w przypadkach, gdy naruszają one postanowienia obowiązujących przepisów prawnych lub narażają porządek lub interes publiczny, niezależnie zaś od tego władny jest rozwiązać zarząd izby lekarsko-weterynaryjnej, który uchwałę powziął, lub zarządzić ponowny wybór przedstawicieli okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych do Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej (§ 12 ust. 1). W tym ostatnim przypadku mandaty dotychczasowych przedstawicieli okręgowych izb do Naczelnej Izby wygasają z chwilą doręczenia zarządzenia Ministra zarządowi Naczelnej Izby.

2. W przypadku rozwiązania zarządu izby lekarsko-weterynaryjnej Minister Rolnictwa i Reform Rolnych mianuje spośród lekarzy weterynaryjnych komisarza, który pełni obowiązki rozwiązanego zarządu i najpóźniej w ciągu 6-ciu miesięcy od dnia rozwiązania przeprowadzi nowe wybory.

Rozdział VIII.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

§ 24. W celu organizacji pierwszych walnych zgromadzeń i władz izb lekarsko-weterynaryjnych Minister Rolnictwa i Reform Rolnych mianuje komisarzy wyborczych.

§ 25. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych
Stanisław Mikołajczyk.

166.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 7 grudnia 1945 r.

w sprawie ustroju specjalnego szkolnictwa muzycznego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 2 z dnia 17 stycznia 1946 r.)

Na podstawie art. 58 ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389) i art. 1 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 15 września 1944 r. o zakresie działania i organizacji Resortu Kultury i Sztuki (Dz. U. R. P. Nr 5, poz 25) zarządzam, co następuje:

§ 1. Szkoły muzyczne dzielą się na zawodowe i umuzykalniające.

§ 2. Zadaniem szkół muzycznych zawodowych jest kształcenie uczniów na muzyków zawodowych przez równomierne przyswajanie im wybranej specjalności i koniecznych przedmiotów uzupełniających.

3. Zadaniem szkoły umuzykalniającej jest podniesienie poziomu muzycznego uczniów przez przyswojenie im elementów ogólnego wykształcenia muzycznego.

§ 4. Szkoły muzyczne zawodowe dzielą się na niższe, średnie i wyższe.

§ 5. Zadaniem niższej szkoły muzycznej jest kształcenie w muzyce dzieci pomiędzy siódmym a czternastym rokiem życia i przygotowanie ich do zawodowego kształcenia się w muzyce, przez:

a) pogłębianie i rozwijanie ich wrażliwości na muzykę,
b) przyswajanie im elementarnych, teoretycznych wiadomości o muzyce,
c) naukę gry na instrumentach muzycznych dostępnych dla dzieci.

§ 6. Kurs nauki w niższej szkole muzycznej jest pięcioletni. Osoby, które ukończyły niższą szkołę muzyczną mogą wstąpić do średniej szkoły muzycznej.

§ 7. Zadaniem średniej szkoły muzycznej jest kształcenie w muzyce młodzieży między dwunastym a dwudziestym rokiem życia przez przyswajanie jej wiadomości teoretycznych i sztuki praktycznej w zakresie, umożliwiającym wykonywanie zawodu muzycznego.

§ 8. Kurs nauki w średniej szkole muzycznej jest sześcioletni. Osoby, które ukończyły średnią szkołę muzyczną, mogą wstąpić do wyższej szkoły muzycznej.

§ 9. Średnia szkoła muzyczna obejmuje naukę w następujących specjalnościach:

1) gry na wszelkich instrumentach muzycznych,
2) śpiewu solowego,
3) teorii muzyki,
4) nauczanie śpiewu i muzyki w szkołach ogólnokształcących.

§ 10. Celem wyższej szkoły muzycznej jest wykształcenie w poszczególnych dziedzinach muzyki twórczej i odtwórczej artystów muzyków i pedagogów.

§ 11. Czas trwania nauki w wyższej szkole muzycznej dla poszczególnych wydziałów ustali zarządzenie Ministra Kultury i Sztuki.

§ 12. Szkoła umuzykalniająca nie ma określonego czasokresu nauki, a ukończenie jej jest uzależnione od przerobienia przewidzianego planem programu nauczania. Absolwenci szkoły umuzykalniającej mogą być dopuszczeni do egzaminów końcowych w średniej szkole muzycznej. Po złożeniu tych egzaminów przysługują im prawa osób, które ukończyły średnią szkołę muzyczną.

§ 13. Plany i programy nauczania w szkołach muzycznych oraz zakres wymagań przy egzaminach wstępnych i końcowych ustali zarządzenie Ministra Kultury i Sztuki.

§ 14. Do prowadzenia szkoły muzycznej niepaństwowej wymagane jest zezwolenie Ministra Kultury i Sztuki.

§ 15. Podanie o zezwolenie (§ 14) należy wnieść przez miejscowo właściwą władzę administracji ogólnej II instancji, ze wskazaniem:

1) proponowanej nazwy, typu i stopnia szkoły,
2) miejscowości, w której szkoła ma być otwarta,
3) adresu i planu lokalu szkolnego,
4) danych personalnych właściciela szkoły, jeżeli właścicielem jest osoba fizyczna, lub statutu, jeżeli właścicielem jest osoba prawna,
5) danych personalnych oraz kwalifikacji naukowych i pedagogicznych dyrektora (kierownika) szkoły i grona nauczycielskiego,
6) inwentarza, instrumentów, pomocy naukowych, biblioteki i t. p.,
7) liczby uczniów w poszczególnych klasach,
8) planu finansowo-gospodarczego szkoły.

§ 16. Zezwolenie Ministra Kultury i Sztuki na prowadzenie szkoły muzycznej wyszczególnia:

1) nazwę, typ, stopień, siedzibę i lokal szkoły,
2) osobę dyrektora (kierownika) szkoły,
3) najwyższą i najniższą dopuszczalną ilość uczniów.

§ 17. Wymagane kwalifikacje do nauczania w szkołach muzycznych ustali zarządzenie Ministra Kultury i Sztuki.

§ 18. Wyższe szkoły muzyczne podlegają bezpośrednio Ministerstwu Kultury i Sztuki, pozostałe szkoły muzyczne podlegają miejscowo właściwym władzom administracji ogólnej II instancji.

§ 19. Statuty państwowych szkół muzycznych oraz wzór statutu niepaństwowych szkół muzycznych ustala Minister Kultury i Sztuki.

§ 20. Minister Kultury i Sztuki może dla celów doświadczalnych tworzyć lub zezwalać na tworzenie szkół muzycznych odmiennego typu, niż określone w niniejszym rozporządzeniu.

§ 21. Rozporządzenie niniejsze nie stosuje się do niższych i średnich zawodowych muzycznych szkół ogólnokształcących.

§ 22. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 1 czerwca 1937 r. o ustroju szkół artystycznych muzyki (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 343).

Minister Kultury i Sztuki:
Władysław Kowalski

167.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA OŚWIATY

z dnia 20 września 1945 r. (Nr. V/774/45)

w sprawie Rady Książki.

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Oświaty Nr 5, z dnia 15 listopada 1945 r., poz. 209.)

Na podstawie art. 1 i 10 ustawy z dnia 4 czerwca 1920 r. o tymczasowym ustroju władz szkolnych (Dz. U. R. P. Nr 50. poz. 304) zarządzam, co następuje:

§ 1. Ustanawia się Radę Książki przy Ministerstwie Oświaty.

§ 2. Rada Książki ma za zadanie:

1. rozważanie i opiniowanie przekazanych jej przez Ministra Oświaty zagadnień i projektów dotyczących:

a) wyrównywania szkód, spowodowanych wojną w zakresie książki i bibliotek, jako też stworzenia podstaw ich odbudowy i dalszego rozwoju,

b) ustroju bibliotek, instytucyj wydawniczych, księgarń, czytelni oraz ich rozmieszczenia,

c) kształcenia fachowych sił bibliotekarskich i księgarskich,

d) koordynacji interesów twórców, producentów, księgarzy, bibliotek i czytelnictwa,

e) planów w zakresie zaspakajania potrzeb czytelnictwa wszelkiego rodzaju i poziomu,

f) propagandy książki i czytelnictwa.

2. przedstawianie Ministrowi Oświaty wniosków w powyższych sprawach.

§ 3. Przewodniczącym Rady Książki jest Minister Oświaty, który wyznacza spośród członków Rady zastępcę przewodniczącego.

§ 4. Członków Rady Książki powołuje i odwołuje Minister Oświaty spośród twórców, producentów, księgarzy, bibliotekarzy oraz instytucyj i organizacyj społecznych, zajmujących się sprawami książki. Kadencja Rady trwa dwa lata.

§ 5. W pracach Rady Książki biorą udział przedstawiciele Ministerstwa Informacji i Propagandy, Ministerstwa Kultury i Sztuki oraz Ministerstwa Oświaty, delegowani przez odnośnych Ministrów.

§ 6. Rada Książki może powoływać w swoim gronie zespoły dla rozważania pewnych zagadnień.

§ 7. Stale czynnym organem Rady Książki jest Komisja Rady Książki; składa się ona z zastępcy przewodniczącego Rady i dwóch członków wybranych przez Radę Książki.

§ 8. Regulamin wewnętrzny Rady Książki ustala Minister Oświaty.

§ 9. Członkowie Rady Książki pełnią swe obowiązki honorowo; członkowie zamieszkali stale poza Warszawą otrzymują zwrot kosztów podróży oraz diety.

§ 10. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1945 r.

Minister Oświaty: Cz. Wycech.

168.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY

z dnia 17. października 1945 r. (Nr. IV—2576—45)

w sprawie przyjmowania do szkół wyższych obywateli polskich, absolwentów średnich szkół zagranicznych.

(Przedruk z Dziennika Urzędowego Ministerstwa Oświaty Nr 6 z dnia 30 listopada 1945 r. poz. 233.)

Na podstawie art. 52 ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389) zarządzam, co następuje:

§ 1. (1) Świadectwa dojrzałości, wydane obywatelom polskim przez zagraniczne szkoły średnie, których ukończenie uprawnia w danym kraju do wstępu do szkół wyższych, uprawniają do ubiegania się o przyjęcie do wszystkich szkół wyższych w Polsce, przy czym obowiązują następujące egzaminy uzupełniające:

1) egzamin z języka polskiego w zakresie programu liceum ogólnokształcącego typu matematyczno-fizycznego,
2) egzamin z historii Polski w zakresie gimnazjum ogólnokształcącego,
3) egzamin z geografii Polski w zakresie gimnazjum ogólnokształcącego,
4) absolwenci szkół, w których język łaciński nie był przedmiotem nauczania, obowiązani są nadto zdawać egzamin z tego przedmiotu, jeśli są kandydatami na wydziały: humanistyczny, prawny, lekarski, farmaceutyczny, weterynaryjny i stomatologiczny.

(2) Nie obowiązuje egzamin z języka polskiego historii Polski i geografii Polski:

1) jeżeli w szkole zagranicznej przedmioty te objęte były programem nauczania,
2) jeżeli kandydat, przed wstąpieniem do szkoły zagranicznej, ukończył gimnazjum ogólnokształcące w Polsce.

(3) Egzaminy powyższe należy zdawać przed Komisją Egzaminacyjną przy Kuratorium Okręgu Szkolnego.

§ 2. Kandydaci, posiadający świadectwa dojrzałości, o których mowa w § 1, mogą być przyjęci warunkowo do szkół wyższych z tym, że egzaminy uzupełniające wymienione w § 1, złożą w okresie 2-ch pierwszych lat studiów.

Kandydaci, przyjęci warunkowo, zrównani są w uprawnieniach ze studentami zwyczajnymi.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Oświaty: Czesław Wycech

169.

ZARZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY

z dnia 21 grudnia 1945 r. (Nr. Bibl. 1537 45 N)

o przejęciu Śląskiej Biblioteki Publ. w Katowicach

(Przedruk z Dziennika Urzędowego Ministerstwa Oświaty z dnia 31 grudnia 1945 r. Nr 8 poz. 331).

§ 1. Śląska Biblioteka Publiczna w Katowicach, utworzona ustawą śląską z dnia 11 marca 1936 r. (Dz. U. Śl. Nr. 8, poz. 13), przechodzi do czasu ustawowego uregulowania jej organizacji pod zarząd Ministerstwa Oświaty.

§ 2. Poczynając od 1 stycznia 1946 r. wydatki związane z utrzymaniem i działalnością Śląskiej Biblioteki Publicznej pokrywane będą z budżetu Ministerstwa Oświaty.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1946 r.

Minister Oświaty: Czesław Wycech.

170.

MMINISTERSTWO OŚWIATY
Nr. II Śr.—2319/45 N

Warszawa, dnia 10. listopada 1945 r.

w sprawie: wizytowania szkół przez czynniki spoza administracji szkolnej.

(Przedruk z Dziennika Urzędowego Kuratorium Okręgu Szkolnego Śląskiego z dnia 12 lutego 1946 r. Nr 1—2 poz. 24.)

W związku ze zdarzającymi się faktami wizytowania względnie usiłowania wizytowania szkół przez czynniki spoza władz szkolnych np. organy bezpieczeństwa publicznego, władz wojskowych, administracji publicznej, przedstawicieli rad narodowych i t. p., Ministerstwo Oświaty oznajmia, że prawo wizytowania szkół posiadają jedynie władze szkolne (przedstawiciele Ministerstwa Oświaty, Kuratoriów Okręgów Szkolnych, inspektoratów szkolnych), zaś osoby spoza administracji szkolnej tylko w tym wypadku mają prawo wstępu do szkół, o ile uprzednio uzyskają upoważnienie odnośnych władz szkolnych.

Dyrektor Departamentu: (—) W. Schayer.

171.

MINISTERSTWO ODBUDOWY
L. dz. 914635

Warszawa, dnia 4 marca 1946 r.

w sprawie zarządu mieniem opuszczonym i porzuconym.

Do Urzędów Wojewódzkich
Wydziały Odbudowy.

Zarządzeniem Ministra Odbudowy z dnia 23 lutego 1946 r. zostały z dniem 15 marca r. b. unieważnione wszelkiego rodzaju pełnomocnictwa, wydane przez Ministerstwo Odbudowy lub organa podległe do zabezpieczenia i obejmowania w zarząd przedsiębiorstw, sprzętów i materiałów budowlanych, stanowiących mienie opuszczone lub porzucone w rozumieniu art. 1 i 2 ustawy z dnia 6. V. 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 97), a jedynym upoważnionym do zarządu, zabezpieczania i przejmowania tego mienia został Centralny Zarząd Zrzeszeń Przedsiębiorstw Budowlanych, działający po przez swoje Wojewódzkie Zrzeszenia Przedsiębiorstw Budowlanych.

W wykonaniu tego zarządzenia Centralny Zarząd Z. P. B. wydał Zrzeszeniom Wojewódzkim polecenie opublikowania w miejscowej prasie codziennej, rozchodzącej się na terenie danego Województwa, załączonego obwieszczenia. Wojewódzkie Wydziały Odbudowy ze swej strony spowodują opublikowanie tego obwieszczenia w dziale urzędowym najbliższego numeru Wojewódzkiego Dziennika Urzędowego. Koszty ogłoszenia tego pokryją Wojewódzkie Zrzeszenia Przedsiębiorstw Budowlanych. — W Województwach, na terenie których Zrzeszenia nie są jeszcze zorganizowane, Urzędy Wojewódzkie prześlą rachunki za ogłoszenie do uregulowania Centralnemu Zarządowi Zrzeszeń Przedsiębiorstw Budowlanych w Warszawie.

Ministerstwo Odbudowy nakłada na Wojewódzkie Wydziały Odbudowy obowiązek współdziałania z Wojewódzkimi Zrzeszeniami Przedsiębiorstw Budowlanych w tym kierunku, aby obowiązek weryfikacji pełnomocnictw do zabezpieczenia i obejmowania w zarząd przedsiębiorstw, sprzętów i materiałów budowlanych był dopełniony przez wszystkich zainteresowanych. — Na przyszłość współdziałanie to winno polegać na ścisłej rejestracji i obserwacji działalności instytucyj i osób, zarządzających mieniem budowlanym na podstawie nowo

wydanych przez Centralny Zarząd Z. P. B. pełnomocnictw.

Wzór pełnomocnictw wraz z przepisami o obowiązkach i prawach upełnomocnionych zostanie nadesłany dodatkowo.

W stosunku do usiłujących wykonywać czynności zabezpieczania i zarządzenia bez zweryfikowanych pełnomocnictw lub niezgodne z przyjętymi zobowiązaniami należy wszczynać w porozumieniu z Wojewódzkimi Zrzeszeniami P. B. postępowanie karne. O każdym tego rodzaju wypadku należy ponadto meldować niezwłocznie Ministerstwu Odbudowy.

Za ministra:
(—) Inż. St. Pietrusiewicz, Podsekretarz Stanu

OBWIESZCZENIE.

Na podstawie zarządzenia Ministra Odbudowy z dnia 23 lutego 1946 r. Ministerstwo Odbudowy — Centralny Zarząd Zrzeszeń Przedsiębiorstw Budowlanych podaje do publicznej wiadomości, że z dniem 15 marca 1946 r. zostają unieważnione

wszelkiego rodzaju pełnomocnictwa do zarządu i zabezpieczania mienia opuszczonego lub porzuconego (w rozumieniu art. 1 i 2 Ustawy z dnia 6. V. 45 r. o majątkach opuszczonych i porzuconych (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 97/1945) przedsiębiorstw, sprzętów i materiałów budowlanych, wydane przez Ministerstwo Odbudowy lub organa mu podległe przed dniem 15 marca 1946 r.

Osoby lub instytucje, posiadające takie pełnomocnictwa obowiązane są zgłosić je osobiście lub przez swych przedstawicieli przed dniem 1 kwietnia 1946 r. w Ministerstwie Odbudowy w Centralnym Zarządzie Zrzeszeń Przedsiębiorstw Budowlanych, Warszawa, Al. Stalina 38.

Osoby lub instytucje, usiłujące po dniu 15 marca 1946 r. wykonywać zabezpieczanie lub zarząd przedsiębiorstw, sprzętu i materiałów budowlanych, stanowiących mienie opuszczone lub porzucone na podstawie unieważnionych pełnomocnictw, będą pociągane do odpowiedzialności karnej i cywilnej za ewentualne szkody, na jakie z powodu ich działalności interes Państwa będzie narażony.

Z dniem 15 marca 1946 r. Centralny Zarząd Zrzeszeń Przedsiębiorstw Budowlanych i podległe mu Wojewódzkie Zrzeszenia Przedsiębiorstw Budowlanych są jedynymi organami Ministerstwa Odbudowy upoważnionymi do zarządu, zabezpieczania i przejmowania przedsiębiorstw budowlanych, materiałów budowlanych i sprzętów budowlanych, stanowiących mienie opuszczone i porzucone na zasadzie Ustawy z dnia 6 maja 1945 r. o majątkach opuszczonych i porzuconych.

O powyższym zostały powiadomione wszelkie właściwe Władze i Urzędy upoważnione do ścigania nadużyć w tym zakresie.

Warszawa, dnia 4 marca 1946 r.

Dyrektor Naczelny
Centralnego Zarządu Zrzeszeń Przedsiębiorstw Budowlanych
(—) Inż. Wł. Skoraszewski

172.
ZARZĄDZENIE
Prezesa Głównego Urzędu Pomiarów Kraju
z dnia 17 stycznia 1946 r.
w sprawie legitymacji zawodowych dla mierniczych przysięgłych oraz praktykantów na mierniczych przysięgłych.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 7, poz. 11 z dnia 21 stycznia 1946 r.)

Na podstawie przepisu art. 3 pkt. „j" dekretu z dnia 30 marca 1945 r. o pomiarach kraju i organizacji miernictwa (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 58) zarządza się co następuje:

§ 1. Wszyscy mierniczowie przysięgli oraz praktykanci na mierniczych przysięgłych w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. Nr 97, poz. 682) zostają zaopatrzeni w legitymacje zawodowe, wg załączonych poniżej wzorów, stwierdzające ich uprawnienia zawodowe.

§ 2. Legitymacje zawodowe dla mierniczych przysięgłych wydaje Główny Urząd Pomiarów Kraju za pośrednictwem poszczególnych Wydziałów Pomiarów przy Urzędach Wojewódzkich.

§ 3. Legitymacje zawodowe dla praktykantów na mierniczych przysięgłych wydają Wydziały Pomiarów przy Urzędach Wojewódzkich za pośrednictwem mierniczego przysięgłego, u którego praktykant jest zatrudniony.

§ 4. Wszyscy mierniczowie przysięgli oraz praktykanci na mierniczych przysięgłych powinni zaopatrzyć się w legitymacje zawodowe do dnia 1 marca 1946 r.

§ 5. Po 1 marca 1946 r. wszyscy mierniczowie przysięgli oraz praktykanci na mierniczych przysięgłych powinni stale posiadać przy sobie legitymacje zawodowe podczas wykonywania czynności zawodowych i legitymować się nimi na żądanie władz.

§ 6. Legitymacja zawodowa mierniczego przysięgłego posiada treść następującą: str. 1. (okładka) u góry pośrodku napis: Rzeczpospolita Polska, poniżej godło Państwa, pod nim napis: Legitymacja Zawodowa Mierniczego Przysięgłego Nr . . . .

str. 2. przeznaczona jest na fotografię ostemplowaną na dwóch przeciwległych rogach okrągłą pieczęcią Gł. Urz. Pom. Kraju oraz na „własnoręczny podpis właściciela legitymacji".

str. 3. tekst: Główny Urząd Pomiarów Kraju przy Prezydium Rady Ministrów, Legitymacja Mierniczego Przysięgłego, Nr. . . . ob . . . . urodzony dn. . . . r. na podstawie dekretu z dn. . . . Nr . . . jest uprawniony do używania tytułu i wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego m. p. Głównego Urzędu Pomiarów Kraju, Prezes, podpis, Warszawa, dn. . . . . 194 . . r.

str. 4. tekst: Siedziba urzędowa mierniczego przysięgłego w . . . . zgłoszenie przyjęto przez Wydział Pomiarów przy Urzędzie Wojewódzkim . . . i wciągnięto do rejestru pod L. . . . m. p. Głównego Urzędu Pomiarów Kraju, za Wojewodę: Naczelnik Wydziału Pomiarów, podpis . . . . dn. . . . . 194 . . . r. (tekst ten jest powtórzony 6 razy i zajmuje str. 4 i 5)

str. 6 i 7. zawiera wyciąg z ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych ogłoszony w jednolitym tekście rozporządzeniem Ministra Robót Publicznych w dniu 28 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 454), przy zacytowaniu dosłownego brzmienia przepisów art. 9, 11 i 12 — oraz z ustawy z dn. 28 stycznia 1932 r. w sprawie pomiarów Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 125), przy zacytowaniu dosłownego brzmienia przepisu art. 1, pkt. (1) i pkt. (2).

str. 8. Okładka.

§ 7 Legitymacja praktykanta na mierniczego przysięgłego posiada treść następującą:

str. 1 (okładka). U góry pośrodku napis: Rzeczpospolita Polska, poniżej godło Państwa, pod nim zaś napis: Legitymacja Zawodowa praktykanta na mierniczego przysięgłego Nr . . . .

str. 2. przeznaczona jest na fotografię ostemplowaną na obydwu przeciwległych rogach pieczęcią okrągłą Urzędu Wojewódzkiego oraz na własnoręczny podpis właściciela legitymacji.

str. 3. tekst: Legitymacja praktykanta na Mierniczego Przysięgłego, Nr . . . Ob. . . . . urodzony dn. . . . r. został wciągnięty do rejestru praktykantów i jest uprawniony do używania tytułu praktykanta na mierniczego przysięgłego i do wykonywania czynności mierniczych ustawą przewidzianych. Legitymacja została wydana przez Wydział Pomiarów Urzędu Wojewódzkiego w . . . za Wojewodę: Naczelnik Wydziału Pomiarów, podpis, m. p. . . . . dn. . . . r. . . ,

str. 4. tekst: Zarejestrowany w Wydziale Pomiarów Urzędu Wojewódzkiego w . . . jako pracownik mierniczego przysięgłego . . . i wciągnięty do rejestru praktykantów pod Nr . . . za Wojewodę: Naczelnik Wydziału Pomiarów, podpis, m. p. . . . . dn. . . . r. . . (Tekst ten jest powtórzony 6 razy i zajmuje str. 4 i 5).

str. 6 i 7 zawiera wyciąg z rozporządzenia Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Min. R. R. z dnia 28. VI. 1926 r. o wykonaniu ustawy o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 412), przy

zacytowaniu dosłownego brzmienia § 45 i § 46.

str. 8. Legitymacja ważna do dnia . . . . r . . . za Wojewodę: Naczelnik Wydziału Pomiarów, podpis, m. p. Wydziału Pomiarów . . . . dn. . . . r. . . (tekst ten powtarza się 6 razy).

§ 8. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

Prezes Głównego Urzędu Pomiarów Kraju
prof. inż. Jan Piotrowski.

173.

ZARZĄDZENIE

PRZEWODNICZĄCEGO POLSKIEGO KOMITETU WYZWOLENIA NARODOWEGO

z dnia 20 października 1944 r.

o obowiązkowych dostawach skór surowych.

Dziennik Świadczeń Rzeczowych Nr 2, poz. 4 z 10/XII. 1944)

Na podstawie art. 1, 46, 48 i 66 ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 200) i §§ 111—117 rozporządzenia Ministrów: Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych, Spraw Zagranicznych, Skarbu, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Poczt i Telegrafów z dnia 26 sierpnia 1939 r. w sprawie wykonania ustawy o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 529) zarządza się co następuje:

§ 1. Wszystkie osoby, zakłady, przedsiębiorstwa i instytucje ubijające zwierzęta, zakłady utylizacyjne i rakarnie obowiązane są skóry z ubijanych bądź padłych zwierząt (z wyjątkiem zwierząt, które padły na choroby zakaźne) dostarczyć i sprzedać organizacjom skupu skór, wyznaczonym przez zarządzenie wykonawcze.

Obowiązkowi dostawy podlegają skóry z następujących zwierząt: bydła rogatego, owiec, koni, kóz, sarn, jeleni, zajęcy i królików.

§ 2. Wymienione w § 1 niniejszego zarządzenia skóry surowe z dniem jego ogłoszenia są zajęte na rzecz Państwa dla celów świadczeń rzeczowych, wobec czego z dniem zajęcia przedmioty te zostają wyłączone z obrotu i nie mogą być przerabiane ani przenoszone na inne miejsce, chyba że specjalne zarządzenie stanowiłoby inaczej.

§ 3. Winni niezastosowania się do niniejszego zarządzenia podlegają w myśl art. 92 ust. 2 powołanej ustawy o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych, karze więzienia lub aresztu na czas do lat 3 i grzywnie do 300.000 złotych.

§ 4. Wykonanie niniejszego zarządzenia poleca się Szefowi Biura Ekonomicznego przy Prezydium Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego.

§ 5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 20 października 1944 r.

Przewodniczący Polskiego Komitetu
Wyzwolenia Narodowego
Edward Osóbka-Morawski

ZARZĄDZENIE

SZEFA BIURA EKONOMICZNEGO PRZY PREZYDIUM POLSKIEGO KOMITETU WYZWOLENIA NARODOWEGO

z dnia 5 grudnia 1944 r.

wydane w porozumieniu z Kierownikami Resortów: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Gospodarki Narodowej i Finansów o objęciu obowiązkiem świadczeń rzeczowych zwierzęcych skór surowych, niewymienionych w zarządzeniu Przewodniczącego Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 października 1944 r. o obowiązkowych dostawach skór surowych.

(Dziennik Świadczeń Rzeczowych Nr. 3, poz. 12 z 18/XII. 1944 r.)

Na podstawie art. 1, 46, 48 i 66 ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 200) i §§ 111—117 rozporządzenia Ministrów: Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych, Spraw Zagranicznych, Skarbu, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Poczt i Telegrafów z dnia 26 sierpnia 1939 r. w sprawie wykonania ustawy o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 529) oraz § 1 zarządzenia Przewodniczącego Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego i Kierownika Resortu Obrony Narodowej z dnia 18 listopada 1944 r o trybie wydawania zarządzeń w przedmiocie świadczeń rzeczowych (Dz. Świadczeń Rzeczowych Nr. 1, poz. 1), zarządza się co następuje:

§ 1. Obowiązkowi świadczeń rzeczowych podlegają z dniem 5 grudnia 1944 r. znajdujące się na obszarze Państwa Polskiego surowe skóry zwierzęce wszelkiego rodzaju, tak zwierząt domowych, jak też łownych, a niewymienionych w zarządzeniu Przewodniczącego Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 października 1944 r. o obowiązkowych dostawach skór surowych (Dz. Św. Rz. Nr. 2, poz. 4).

§ 2. Wymienione w § 1 skóry są zajęte na rzecz Państwa dla celów świadczeń rzeczowych z dniem wyżej wymienionym i zostają wyłączone z obrotu, wobec czego nie mogą być przerabiane ani przenoszone na inne miejsce.

Zezwoleń na przerabianie skór objętych obowiązkiem świadczeń rzeczowych, udziela Kierownik Resortu Gospodarki Narodowej i Finansów, a na przenoszenie skór na inne miejsce — Biuro Ekonomiczne przy Prezydium Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego.

§ 3. Winni niezastosowania się do niniejszego zarządzenia podlegają ukaraniu w myśl art. 10 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 30 października 1944 r. o ochronie Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 50).

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Szef Biura Ekonomicznego:
H. Minc.

Ministerstwo Przemysłu
BOPO 4/443/45/Dr/Dr. B./A.

Warszawa, dnia 27 kwietnia 1945 r.

ZARZĄDZENIE

Zarządzam utworzenie w Ministerstwie Przemysłu instytucji pod nazwą:

„Centrala Skór Surowych"

z siedzibą w Łodzi.

Nowoutworzona instytucja obejmuje zakresem swego działania cały teren Rzeczypospolitej Polskiej, stanowi ona odrębną jednostkę prawną, prowadzoną według zasad handlowych z uwzględnieniem potrzeb Państwa i potrzeb życia gospodarczego. Będzie ona miała prawo przeprowadzenia na własny rachunek operacyj finansowych związanych z jej zakresem działania.

Przedmiotem działania „Centrali Skór Surowych" jest zbiórka i zakup na zasadach wyłączności wszelkich skór surowych (także futerkowych) oraz konserwacja i rozprowadzenie tychże dla przemysłu garbarsko-futrzarskiego.

Na czele „Centrali Skór Surowych" stoi naczelny dyrektor powoływany i odwoływany przez Ministra Przemysłu i jemu podległy.

Naczelny dyrektor reprezentuje „Centralę Skór Surowych" wobec władz i osób i podpisuje samodzielnie w jej imieniu.

Naczelny Dyrektor ma prawo delegowania do czynności wchodzących w zakres jego działania osób, które będą go zastępowały zawsze we dwie łącznie w ramach pełnomocnictwa udzielonego im przez naczelnego dyrektora.

Minister Przemysłu
(—) Minc.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
L. dz. Przem. 175/46 Katowice, dnia 28 lutego 1946 r.

w sprawie skupu skór surowych.

Ob. Starostowie Powiatowi i Grodzcy,
Ob. Prezydenci miast: w Bielsku, Chorzowie, Dąbrowie-Górniczej, Gliwicach, Katowicach, Nysie, Opolu, Raciborzu i Tarnowskich-Górach.

Podając powyższe zarządzenia do wiadomości, polecam, by Ob. Starostowie i Prezydenci miast do tych

zarządzeń ściśle się stosowali i w razie potrzeby udzielali najdalej idącej pomocy poszczególnym Kierownikom Powiatowym placówek Centrali Skór Surowych. Przy tym zaznaczam, że handel skórami surowymi poza centralą skór surowych jest niedozwolony, a niestosujący się do tego zarządzenia zostaną pociągnięci do odpowiedzialności karnej, zachodzą bowiem wypadki, że osoby nieupoważnione do skupu skór surowych handlują pokątnie tym surowcem i tym samym przyczyniają się do rozrostu garbowania skór szaflikowych, niszcząc dobry surowiec nadający się na wyrób tak potrzebnych półfabrykatów.

Wojewoda:
wz. (—) Dr. Inż. J. Salcewicz, Wicewojewoda

174.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
L. Og. 74/7/46 Katowice, dnia 15. marca 1946 r.

Zakaz wywozu mienia ruchomego z ziem odzyskanych.

Ob. Ob. Starostom Powiatowym
Ob. Ob. Starostom Grodzkim
(wszystkim)

udzielam do wiadomości odpis zarządzenia Ministerstwa Ziem Odzyskanych z 22 lutego bież. r. L. dz. 3125/620/46, zawierającego zakaz wywozu mienia ruchomego z ziem odzyskanych, wzór zezwolenia na wywóz i wzór protokołu, z poleceniem zastosowania się do tego zarządzenia jakoteż podania go do wiadomości wszystkich podwładnych organów państwowych i samorządowych.

Zwracam przytym uwagę na postanowienia zawarte w ustępie 15 tego zarządzenia, którymi uchylone zostały wszelkie wydane dotychczas w tej sprawie zarządzenia i instrukcje, jakoteż na postanowienia ustępu pierwszego, z których wynika, że zakazem wywozu bez zezwolenia objęte są nietylko ruchomości opuszczone i porzucone, jak to poprzednio było zarządzone, lecz również wszelkie ruchomości będące prywatną własnością mieszkańców. W sprawie wywozu i obrotu wewnętrznego artykułami spożywczymi pierwszej potrzeby, a w szczególności zboża i jego przetworów — wydane będą oddzielne zarządzenia.

Wojewoda:
w/z. (—) Płk. *Ziętek*, Wicewojewoda

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 22 lutego 1946 r. L. dz. 3125/620/46

w sprawie zakazu wywozu mienia ruchomego z Ziem Odzyskanych.

Na podstawie art. 2 lit. c) i d) dekretu z dnia 13. XI. 45 r. o zarządzie Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 205) — zarządzam, co następuje:

§ 1.

Wywóz z terenów Ziem Odzyskanych wszelkiego rodzaju mienia ruchomego bez względu na to, czy stanowi ono t. zw. mienie opuszczone lub poniemieckie, czy też pochodzi z innego źródła na obszarze Ziem Odzyskanych — jest zabroniony.

§ 2.

Nie wymagają zezwolenia na wywóz następujące przedmioty:

a) odzież i bielizna w takiej ilości, że jest niewątpliwe, iż służą do osobistego użytku przewożącego w związku z podróżą;
b) przedmioty, normalnie używane w podróży;
c) żywność w ilości, potrzebnej na okres trwania podróży.

Nie mogą być wywożone przedmioty, wymienione w pkt. a) i b), jeżeli jest niewątpliwe, iż przedmioty te stanowią lub stanowiły mienie opuszczone lub poniemieckie. Wykazanie się przy tym rachunkiem lub innym dowodem nabycia nie uprawnia do wywozu.

§ 3.

W wyjątkowo uzasadnionych wypadkach Minister Ziem Odzyskanych może udzielić zezwolenia na wywóz mienia ruchomego.

§ 4.

Na równi z zezwoleniem Ministra Ziem Odzyskanych ważne są zezwolenia:

a) Ministra Przemysłu lub wojewódzkich delegatów Ministr. Przemysłu na Ziemiach Odzyskanych, wyłącznie w odniesieniu do: surowców, półfabrykatów, fabrykatów i narzędzi pracy, objętych przez organy Ministerstwa Przemysłu lub wydrukowanych przez zakłady tego Ministerstwa, a koniecznych do wywiezienia w ramach ogólnego planu gospodarczego tego Ministerstwa;
b) Ministerstwa Aprowizacji i Handlu, względnie Wojewódzkich Wydziałów Aprowizacji i Handlu w odniesieniu do zboża i jego przetworów (mąka, kasza, płatki i t. p.);
c) Ministerstwa Lasów w odniesieniu wyłącznie do surowców i wytworów zakładów produkcyjnych tego Ministerstwa (drzewo opałowe, budowlane, deski, wytwory smolarni i terpentyniarni, meble nowo-wyprodukowane);
d) Ministerstwa Odbudowy wyłącznie w odniesieniu do materiałów budowlanych, wyprodukowanych przez zakłady, podległe temu Ministerstwu (budulec, klepka, papa, stolarszczyzna budowlana, jak ramy okienne, futryny, drzwi);
e) Ministerstwa Oświaty (Biura Ziem Odzyskanych) w odniesieniu do księgozbiorów poniemieckich (książki rękopisy, mapy, ryciny, nuty);
f) Naczelnych Dyrekcji Monopoli Państwowych w odniesieniu do wytworów:
Monopolu Spirytusowego — surówka, spirytus, wódki, skrzyń, będących opakowaniem i butelek;
Monopolu Tytoniowego — surowiec i gotowe wyroby tytoniowe oraz opakowanie;
Monopolu Solnego — sól;
Monopolu Zapałczanego — zapałki i opakowanie;
g) Centralnego Zarządu Przemysłu Poligraficznego w Łodzi, do dnia 1 czerwca 1946 r. w odniesieniu do maszyn, aparatów i narzędzi drukarskich; Centralny Zarząd Przemysłu Poligraficznego przesyła odpis każdego wydanego zezwolenia do wiadomości Ministerstwu Ziem Odzyskanych.

Do wydania zezwoleń powyższych upoważnione są wyłącznie organy, wskazane w p. a) do g). Organy, podległe tym instytucjom, nie są upoważnione do wydawania zezwoleń.

§ 5.

Zezwolenie na wywóz jest ważne tylko w tym wypadku, jeśli wystawione jest w formie „Zezwolenia na wywóz" według wzoru, załączonego do niniejszego zarządzenia.

§ 6.

Do przeprowadzenia kontroli wywozu upoważnione są organy Milicji Obywatelskiej i Straży Ochrony Kolei.

Rady Narodowe, Związki Zawodowe, Międzypartyjne organizacje polityczne, mają prawo w porozumieniu z miejscowym starostą brać udział w kontroli, przeprowadzanej przez Milicję Obywatelską jako reprezentanci czynnika społecznego.

Kontrola może być przeprowadzana zarówno w punktach wylotowych Ziem Odzyskanych, jak też na trasach, prowadzących do tych punktów, oraz w poszczególnych miejscowościach, położonych na Ziemiach Odzyskanych.

§ 7.

Zakwestionowane przy kontroli, a wywożone bez zezwolenia ruchomości, podlegają zatrzymaniu i przekazaniu najbliższemu posterunkowi Milicji Obywatelskiej.

O zatrzymaniu ruchomości winien być sporządzony protokół według załączonego do niniejszego zarządzenia wzoru. Zatrzymane ruchomości Milicja Obywatelska przekazuje niezwłocznie miejscowemu organowi Urzędu Likwidacyjnego.

Oryginał protokołu pozostaje w aktach Milicji Obywatelskiej, 1 odpis otrzymuje przewożący, 2-gi zaś przesyła się właściwemu prokuratorowi, jako doniesienie karne.

Zatrzymaniu podlegają przedmioty bez względu na ich wartość. Odnosi się to w szczególności do wszystkich przedmiotów gospodarstwa domowego (sprzęt domowy, naczynia i t. p.), które powinny być przeznaczone dla potrzeb repatriantów i osadników.

§ 8.

Jeżeli zakwestionowane przedmioty stanowią większą część zawartości pewnego opakowania (walizka, kufer i t. p), podlegają zatrzymaniu wraz z opakowaniem, celem uniknięcia zagubienia części zawartości.

§ 9.

Zakwestionowane przedmioty pozostają pod dozorem miejscowego Urzędu Likwidacyjnego i nie mogą być nikomu wydane bez dyspozycji Ministerstwa Ziem Odzyskanych.

§ 10.

Miejscowy Urząd Likwidacyjny przejmuje zakwestionowane przedmioty możliwie w tym samym dniu od organów Milicji Obywatelskiej i potwierdza ich odbiór oddzielnie dla każdej osoby, której ruchomości zatrzymano.

§ 11.

W przypadku zatrzymania przedmiotów wywożonych bez zezwolenia i stwierdzenia przy tym, że przewóz ma charakter stałego procederu, spekulacji lub jest dokonywany z wykorzystaniem stanowiska w służbie publicznej, albo też jest wynikiem wstrętu do pracy — Milicja Obywatelska sporządza doniesienie do Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym.

W pozostałych wypadkach wywozu mienia bez zezwolenia — Milicja Obywatelska kieruje sprawę do prokuratora, celem wszczęcia postępowania karnego z art 29 a) dekretu o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa.

§ 12.

Organy Urzędów Likwidacyjnych niezwłocznie zawiadamiają Ministerstwo Ziem Odzyskanych o przejęciu od organów Milicji Obywatelskiej zakwestionowanych przedmiotów.

W wypadku zatrzymania przedmiotów dużej wartości, jeśli przy tym zachodzi podejrzenie spekulacji — zawiadomienie winno być wysłane telegraficznie.

§ 13.

Wojewodowie są obowiązani do opracowania i przeprowadzenia akcji zwalczania wywozu na terenie województwa. W tym zakresie ciąży na Wojewodach obowiązek skoordynowania akcji z Dyrekcjami Kolei, Poczty i instytucji transportowych.

§ 14.

Władze administracji ogólnej są bezpośrednio odpowiedzialne za ścisłe przestrzeganie niniejszego zarządzenia przez organy Milicji Obywatelskiej i Urzędy Likwidacyjne.

§ 15.

Wszelkie, wydane dotychczas w sprawie zakazu wywozu, zarządzenia, okólniki i instrukcje — niezależnie od tego, od jakiej władzy pochodziły, uchyla się.

Minister Ziem Odzyskanych
(—) Władysław Gomułka
wz. (—) dr. Jan Wasilewski, Wiceminister

pieczątka nagłówkowa

Warszawa, dnia .... 1946 r.

ZEZWOLENIE NA WYWÓZ Nr ....

Na podstawie art. 2 lit. c) i d) dekretu z dnia 13. XI. 1945 r. o zarządzie Ziem Odzyskanych zezwala się Ob. ....

(imię i nazwisko)

.... na wywóz z ....

(firma instytucja) (Miejscowość)

.... do ....

na Ziemiach Odzysk.) (miejscowość docelowa niżej wyszczególnionych ruchomości (dokładna specyfikacja) ....

....

....

....

Przewożący winien poddać przewożone ruchomości kontroli Milicji Obywatelskiej, wzgl. Straży Ochrony Kolei w ....

....

Zezwolenie ważne jest do dnia ....

Na niniejszym zezwoleniu winna być dokonana adnotacja przez organy kontrolujące, stwierdzająca przeprowadzenie kontroli.

Po wykorzystaniu zezwolenie niniejsze winno być niezwłocznie zwrócone do Ministerstwa Ziem Odzyskanych, Departament Mienia Państwowego.

(Pieczątka okrągła Min. Ziem Odzyskanych) Dyrektor Departamentu Mienia Państwowego (W. Bukowski)

(Nazwa organu władzy) .... dnia 1946

PROTOKÓŁ.

1) ....

(imię i nazwisko, funkcja)

2) ....

3) ....

(imię i nazwisko, funkcja czynnika społecznego)

W dniu .... o godz. .... został zatrzymany w ....

.... przewożąc bez zezwolenia z terenów Ziem Odzyzkanych, Ob. ....

zamieszkały w ....

Po przeprowadzeniu kontroli ustalono nielegalny przewóz niżej wymienionych ruchomości:

....

....

....

(dokł. wyszczególnienie ilości i jakości przedmiotów)

Przewożący w toku przesłuchania oświadczył: ....

....

(skąd i dokąd ruchomości są przewożone i w jaki sposób przewożący wszedł w ich posiadanie).

Podpis organu kontrolującego. Podpis przewożącego

....

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski ogłasza

PRZETARG PUBLICZNY

na remont zabudowań szkoły szybowcowej „Księża Góra" w Radzionkowie.

Termin składania ofert upływa z dniem 29 kwietnia 1946 r. godz. 12-ta.

Oferty składać należy w zapieczętowanych kopertach oznaczonych napisem: „Oferta na remont zabudowań szybowiska „Księża Góra" — przed upływem wyznaczonego terminu w Kancelarii Wydziału Komunikacyjnego (gmach Urzędu Wojewódzkiego, IV piętro, pokój Nr 518). Tamże można otrzymać warunki przetargu i przedmiary kosztorysowe za opłatą 30,— zł.

Komisyjne otwarcie ofert nastąpi w dniu 29 kwietnia o god. *12,30.*

Wadium wynosi 2% sumy ofertowej. Dowód złożenia wadium w tej wysokości należy dołączyć do oferty.

Za Wojewodę:
(—) Dr. Kaufman, Naczelnik Wydziału

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski rozpisuje niniejszym

PRZETARG PUBLICZNY

1) na roboty budowlano-remontowe w budynku Zakładu Wychowawczego w Leśnicy (powiat strzelecki),
2) na roboty remontowe i instalacyjne w budynku Sanatorium dla Inwalidów w Jastrzębiu Zdroju (powiat rybnicki).

Termin składania ofert upływa dnia 11 maja br. o godz. 12-tej w Urzędzie Wojewódzkim, pokój nr. 538, poczym nastąpi ich otwarcie.

Do oferty należy dołączyć kwit Urzędu Skarbowego na wpłacone wadium w wysokości 1% oferowanej sumy.

Podkładki ofertowe można nabywać codziennie w godzinach urzędowych w Urzędzie Wojewódzkim, pokój 538, jak również tamże uzyskać bliższe informacje odnośnie mających się wykonać robót.

Urząd Wojewódzki zastrzega sobie prawo wyboru oferenta niezależnie od wysokości oferowanej sumy, prawo wyłączenia pewnej kategorii robót oraz prawo unieważnienia przetargu w całości lub części bez podania powodów.

Katowice, dnia 24 kwietnia 1946 r.

Za Wojewodę:
(—) Inż. Roman Maryniarczyk, Naczelnik Wydziału.

LICYTACJA PUBLICZNA

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski w Katowicach ogłasza sprzedaż różnych samochodów wybrakowanych, opon samochodowych zużytych oraz opon samochodowych w dobrym stanie o różnych wielkościach w drodze

publicznej licytacji.

Licytacja odbędzie się w dniu 14 maja 1946 r. o godz. 10-tej na podworzu gmachu Urzędu Wojewódzkiego Śl.-Dąbr. w Katowicach.

Przedmioty wystawione na licytację oglądać można na godzinę przed rozpoczęciem licytacji.

Bliższych szczegółów udziela się w Urzędzie Wojewódzkim Śl.-Dąbr. w Katowicach, pokój Nr 359 w godzinach od 10—13 tej.

Udział w licytacji wziąć mogą tylko osoby, które wykazać się mogą kwitem złożonej kaucji w wysokości 50% sumy wywoławczej. Kaucję składać należy w gotówce u płatnika Urzędu Wojew. Śl.-Dąbr. w Katowicach, pokój Nr 347.

Cenę kukna przybitą na licytacji wpłacić należy niezwłocznie do płatnika Urzędu Wojew. Śl.-Dąbr., pokój Nr 347.

Nabyte przedmioty z licytacji zabrać należy najdalej w ciągu 38 godzin po ukończeniu licytacji.

Za Wojewodę:
Piechaczek, Naczelnik Wydziału.

OBWIESZCZENIE SĄDOWE.

Prezes Sądu Okręgowego w Nysie z siedzibą w Prądniku podaje do wiadomości, że na listę ławników w postępowaniu doraźnym i w sprawach o przestępstwa szczególnie niebezpieczne w okresie odbudowy Państwa wpisani zostali:

1. Obyw. Kosiński Feliks, instr. rolny PPR., zam. Prądnik, ul. Kościuszki 17.
2. Obyw. Kulbicki Zenon, kier. Ref. Og. Star. Pow., zam. Prądnik, ul. Kościuszki 28.
3. Obyw. Laufer Stefan, sekr. miejsk. PPR., zam. Prądnik, ul. Traugutta 37.
4. Obyw. Pazik Jan, urz. Sarostw. Pow., zam. Prądnik, ul. Moniuszki 3.
5) Obyw. Przybyła Alfred, kier. Zakł. Kąpiel., zam. Prądnik, ul. Mickiewicza 15.
6. Obyw. Janiszewski Jerzy, zast. Nacz. Urz. Skarb., zam. Prądnik, ul. Kościuszki 32.
7. Obyw. Bachowski Zbigniew, buchalter „Społem", zam. Prądnik, plac Wolności 3.
8. Obyw. Stryjski Gustaw, Del. Okr. Rady Zw. Zaw., zam. Prądnik, ul. Traugutta 38.
9. Obyw. Strelecki Apoloniusz, technik Drogowy, zam. Prądnik, ul. Moniuszki 2.
10. Obyw. Chodecki Witold, inż. urz. Zarz. Miejsk., zam. Prądnik, ul. Kościuszki 28.
11. Obyw. Bukietyński Wojciech, urz. Star. Pow., zam. Prądnik, ul. Szopena 7.
12. Obyw. Bolibrzuch Grzegorz, rolnik, zam. wieś Głogomosty, pow. Prądnik.
13. Obyw. Krawczyk Marian, Refer. Stron. Ludow., zam. Prądnik, ul. Szopena 3.
14. Obyw. Hylla Janusz, Pełnom. Akcji Siewn. i Zniwn., zam. Prądnik, ul. Szkolna 4.
15. Obyw. Depla Szczepan, rolnik, zam. wieś Lubsza, pow. Prądnik. 888

ZGUBIONE DOKUMENTY.

Unieważnia się skradzioną legitymację służbową Urzędu Wojewódzkiego Nr 214, oraz Deklarację Wierności wystawioną przez Zarząd Gminny Dąbrówka Mała, na nazwisko Zoawad Elżbieta Dąbrówka Mała. 7

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Nr 7 wystawiony przez Zarząd Miejski w Katowicach na nazwisko właściciela konia Rene Jadwiga zamieszkała w Katowicach, ul. Opolska 1. 8

Unieważnia się skradzione w dniu 15. IV. br.: książeczkę wojskową, deklarację wierności, kartę żywnościową, prawo jazdy i dowód kupna motocykla marki V. S. U na nazwisko Janoszka Franciszek, Brzozowice-Kamień, ul. 11 listopada 13. 15

Unieważnia się zgubioną kartę rejestracyjną na samochód osobowy marki „Adler-Tryumph-Junior" Nr. Pr. 7359 wystawiony przez Okręgowy Urząd Samochodowy Katowice na Państwową Fabrykę Armatur w Głuchołazach. 14

Wydział Powiatowy w Bytomiu unieważnia skradzioną w dniu 15 kwietnia b. r. kartę ewidencyjną samochodu osobowego marki „D. K. W." — Nr Rej. A. 70152. 18

Unieważnia się skradzioną legitymację służbową Kurat. Szkolnego Okręgu Śląskiego na nazwisko Zahorska Wanda, zamieszkała Sosnowiec, 3-go Maja 17, oraz Asygnatę Urzędu Wojewódzkiego Nr. 01741. 17

Unieważnia się skradzione zaświadczenie na samochód osobowy „Adler" Nr. Pr. 6737, wystawione przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach na Centralę Żelaza i Stali w Katowicach, Ligonia 7. 19

Unieważnia się skradzione zaświadczenie rejestracyjne samochodu osobowego „Adler" wydane przez Okręgowy Urząd Samochodowy Katowice na Teatr Miejski w Katowicach, oraz tz. czerwone prawo jazdy wyst. przez Okręgowy Urząd Samochodowy Katowice na nazwisko Nowak Jan. 13

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red.-pok. 244, tel. 444 i 452, adm.-pok. 242, tel. 356. *ZA REDAKCJE: Dr. Piotr Bałowski.*

PRENUMERATA: Roczna 360.— zł, półroczna 180.— zł, kwartalna 90.— zł. Prenumerata powinna być opłacana najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 4.— zł, druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 2 zł, najmniejsze ogłoszenie w tym dziale 20 zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu. Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się.

Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. **Cena 16.— zł.**

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1, (dawn. Drukarnia Urzędu Wojew. Śląsko-Dąbrowskiego), Katowice, Francuska 33, w podw., tel. 327-54

R 17027